

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.047 van 27 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russische onderdaan van Avaarse origine te zijn. U bent gehuwd en heeft drie kinderen. U was woonachtig in Chasavjurt, Dagestan.

In maart 2008 verdween uw echtgenoot nadat hij naar het werk vertrokken was. Uw man werkte als vrachtwagenchauffeur voor een meubelzaak. Op de ochtend van zijn verdwijning had hij u meegedeeld dat hij laat zou thuiskomen omdat hij goederen moest leveren in Novogrozny (Tsjetsjenië).

Nadat hij de volgende dag nog niet was teruggekeerd, begaf u zich naar zijn werk. Ook daar bleek men op zoek te zijn naar uw man. U belde vervolgens naar familieleden, vrienden en kennissen om nieuws van uw man te vernemen. Niemand kon u helpen.

Tijdens de nacht die hierop volgde vielen medewerkers van OMON en politieagenten uw huis binnen. Er werd een huiszoeking verricht en u werd uiteindelijk meegenomen naar het politiekantoor. Er werden u vragen gesteld over uw man en diens contacten. Men deelde u mee dat hij beschuldigd werd van het vervoeren van wapens. U werd tot de middag vastgehouden.

Na uw vrijlating keerde u terug naar huis. Uw buurvrouw had zich in de tussentijd over uw kinderen ontfermd.

Niet lang hierna, begin april 2008, werd u opnieuw door politieagenten meegenomen. U werd naar een voor u onbekende plaats gebracht waar u gedurende drie dagen werd vastgehouden. U werd er ditmaal van beschuldigd een medeplichtige te zijn. U werd er mishandeld en verkracht. Uiteindelijk werd u vrijgelaten.

U wist met een taxi terug thuis te geraken. In uw afwezigheid had uw buurvrouw naar uw zus gebeld. Uw kinderen bevonden zich bij uw terugkeer bij deze laatste. Uw zus stelde u voor bij haar in te trekken maar dat weigerde u omdat u hoopte dat uw man nog huiswaarts zou keren.

Niet lang hierna, nog steeds in april 2008, werd u voor een derde maal opgezocht door agenten. Ze waren dronken en wilden u meenemen. U begon te schreeuwen. U werd zeer zwaar geslagen. Op uw geroep verschenen de bureu en ook zij begonnen te schreeuwen. Uw belagers vertrokken hierop.

Vanwege de verwondingen die u had opgelopen werd u opgenomen in het plaatselijk ziekenhuis. U verbleef er ongeveer een maand. Tijdens uw opname werd u nog tweemaal opgezocht door agenten.

Nadat u uit het ziekenhuis was ontslagen dook u onder bij uw zus. Ook zij kreeg in deze periode bezoeken van agenten. U verstopte u zich daarom in de kelder.

Vanwege het veiligheidsrisico besloot u uiteindelijk in te trekken bij uw tante in het dorp Kutan. Hier verbleef u tot aan uw vertrek. U gaf aan dat uw huis ondertussen in de handen van de werkgever van uw echtgenoot was gevallen. Deze eiste namelijk een compensatie voor de lading die verloren was geraakt.

Uw zus vond uiteindelijk een smokkelaarster en betaalde ook de reis. U verliet Dagestan, samen met twee kinderen, op 06/09/2008. Uw zoon (A.) bleef achter bij uw schoonmoeder. U reisde vanuit Chasavyurt met een passagiersbus naar Moskou. Vandaar uit nam u een tweede bus die u tot in Brussel bracht.

U arriveerde in België op 10/09/2008. Diezelfde dag vroeg u asiel aan.

U legde ter ondersteuning van uw aanvraag uw huwelijksakte, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen en twee medische attesten voor."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing vangt aan als volgt:

"Er dient gesteld te worden dat u uw verklaringen niet aannemelijk kan maken en dat u onvoldoende gegevens aanbrengt om een werkelijk inzicht te krijgen in uw individuele situatie.

Het gebrek aan gegevens situeert zich in eerste instantie ter hoogte van uw identiteit en uw laatste verblijfplaats(en).

Zo legde u geen enkel identiteitsdocument voor.

U verklaarde dat u vóór de aanvang van uw reis over uw intern en internationaal paspoort beschikte. U beweerde dat uw internationaal paspoort nog vóór 2004 werd uitgereikt. U had

het document destijds aangevraagd om in de buurlanden kledij in te kopen om deze hierna op de lokale markt door te verkopen. U heeft dit echter nooit gedaan (CGVS p.5-6). Beide paspoorten gaf u samen met de geboorteaktes van uw kinderen aan uw zus, die uw reis regelde en financierde. Zij maakte hen op haar beurt over aan de smokkelaar. U heeft de paspoorten niet meer terug gekregen. Toen u in Moskou op de bus stapte kreeg u de geboorteaktes terug; men zei u dat uw paspoorten aan de buschauffeur waren gegeven aangezien deze verantwoordelijk was voor de reis. Bij uw aankomst in Brussel bent u vergeten deze paspoorten terug te vragen (CGVS p.3-4).

Over deze verklaring moet geoordeeld worden dat u zelf verantwoordelijk bent voor het beheer van uw identiteitsdocumenten.

Gegeven het algemeen belang van identificatie en in het bijzonder bij een asielprocedure is het daarnaast onwaarschijnlijk dat een gebrek aan identificatiedocumenten aan vergetelheid kan worden toegeschreven.

Dit alles wijst er op dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties hetgeen het vermoeden doet rijzen dat u op die manier informatie aangaande uw identiteit en/of uw laatste verblijfplaatsen wilt verbergen.

De kopie van (een fax) van de eerste bladzijden van uw paspoort, die u daags na uw gehoor voor het CGVS verzond, volstaat niet om dit gebrek op te vullen. Het betreft immers slechts een kopie, het betreft slechts twee pagina's, en het verklaart niet het hoger besproken element dat het onwaarschijnlijk is dat u, gelet op het belang ervan, vergeten was uw paspoort terug te vragen."

3.2. Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift van 14 november 2008 dat zij bij aankomst in België vergeten heeft haar paspoorten terug te vragen.

Zij stelt dat deze uitleg moet aanvaard worden, aangezien zij vermoeid was door de lange en zware reis en meent dat zij met de kopie van haar intern paspoort haar identiteit voldoende aantoonst.

3.3. De Raad hecht geen geloof aan de bewering van verzoekster dat zij vergat haar identiteitsdocumenten terug te vragen aan de chauffeur die haar naar België zou hebben gebracht.

Verzoekster verklaarde immers na haar reis van Chassavjurt naar Moskou haar paspoorten wél te hebben teruggevraagd (zie verhoorverslag van 23 oktober 2008, p. 4) en daarbij stelt bestreden beslissing terecht dat dit eveneens niet aannemelijk is, in acht genomen het belang van zich te kunnen identificeren in haar land van herkomst. Inderdaad geldt voor verzoekster als beweerde onderdaan van de Russische Federatie, een strenge identificatieplicht vanaf de leeftijd van 14 jaar.

Verzoekster brengt slechts een fotokopie bij van twee bladzijden van haar intern paspoort. Aan fotokopieën wordt geen bewijswaarde toegekend, aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn.

In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekster haar identiteit niet bewijst. De Raad deelt de mening van de Commissaris-generaal als deze concludeert dat verzoekster haar paspoorten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties met de bedoeling informatie aangaande haar identiteit en/of laatste verblijfplaatsen vóór haar komst naar België te verbergen.

Deze vaststelling schaadt de algemene geloofwaardigheid van verzoekster.

3.4. De motivering vervolgt:

"De door u beschreven reisroute is hierbij aansluitend onaannemelijk.

Uit uw relaas blijkt dat u het hele traject, zijnde van Chasavyurt over Moskou naar Brussel, met behulp van twee reibussen aflegde (CGVS p.11-12). Uit niets blijkt dat u hierbij verdoken reisde.

Het is dan ook niet geloofwaardig dat u geen enkele stad of land kan noemen die u op uw reis zou zijn gepasseerd.

U verklaarde dat u voor het eerst een soortgelijke reis maakte en dat de bus geen steden aandeed. Deze bewering volstaat echter niet om een dergelijk omvangrijk gebrek aan informatie te legitimeren.

Daarbij kon u niet verklaren op welke wijze u erin slaagde de verschillende grenzen te passeren. U gaf slechts aan dat de chauffeur alles regelde en de passagiers van de bus tijdens de reis nooit gecontroleerd werden. U heeft er geen idee van of er voor u reisdocumenten werden opgesteld. Deze gang van zaken is echter evenmin geloofwaardig. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied een grote kans lopen onderworpen te worden aan strenge individuele identiteitscontroles. Bij deze bestaat de mogelijkheid om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen.

Het is dan ook onwaarschijnlijk dat de smokkelaar en uzelf een onnoodzakelijk risico zouden nemen door u niet te informeren over reisdocumenten die mogelijk werden gebruikt.

Het laat dan ook de mogelijkheid open dat u met uw reispaspoort voorzien van een visumbent gereisd.

Uw verklaring dat u pas net voor uw vertrek werd geïnformeerd over de bestemming van de reis overtuigt evenmin. Er kan namelijk geoordeeld worden dat gegeven de omvang en het persoonlijk belang van de onderneming deze informatie u eerder bekend moest zijn.

Dit alles maakt dat er aan de reisroute die door u werd verklaard geen geloof kan worden gehecht.

Aldus kan tevens het vertrekpunt van deze route in vraag worden gesteld.”

3.5. Verzoekster verklaart deze onwetendheid door het feit dat zij lijdt aan geheugenproblemen gepaard met stress omwille van haar problemen. Zij voegt hier aan toe dat vreemde namen voor haar sowieso moeilijk te onthouden zijn.

3.6. De Raad stelt vast dat uit de gedetailleerde verklaringen, andere dan aangaande haar reisweg, van verzoekster tijdens haar verhoor van 23 oktober 2008, niet blijkt dat zij geheugenstoornissen zou kennen.

Zij brengt ook geen bewijs bij van deze geheugenproblemen. Het attest van 21 januari 2009 van de directrice van het “Centre d’Accueil Rapproché pour Demandeurs d’Asile de la Croix-Rouge de Belgique” is niet opgesteld door een geneesheer en wordt derhalve daartoe niet dienstig in aanmerking genomen.

De vastgestelde onwetendheid van verzoekster is te grof om door de Raad te kunnen worden aangenomen.

3.7. De motivering stelt verder:

“U verklaarde dat uw laatste verblijfsplaats in Dagestan het dorp Kutan was waar u van juni 2008 tot uw vertrek op 06/09/2008 (CGVS p.3) verbleef.

Het viel hier echter bij op dat u niet machte was dit dorp geografisch te situeren. Zo kon u geen enkel dorp of stad noemen gelegen in de omgeving van Kutan.

Ook dit gegeven sterkt uw verklaringen niet en maakt uw verblijf aldaar vatbaar voor twijfel. Aangezien u Kutan noemt als uw laatste schuiloord slaat deze twijfel ook op uw vluchtmotief.”

3.8. Verzoekster legt uit dat Kutan een afgelegen dorpje is, omgeven door velden, en enkel bereikbaar vanuit Chassavjurt, na een uur rijden over een aardeweg.

3.9. De Raad stelt vast dat verzoekster op de vraag naar de afstand van Kutan tot Chassavjurt inderdaad aangaf dat Kutan op een uur rijden van Chassavjurt ligt.

Toen zij echter vervolgens werd gevraagd Kutan te situeren in Dagestan door een dorp of stad in de buurt van Kutan te noemen, antwoordde zij dat zij daartoe niet in staat was (zie verhoorverslag van 23 oktober 2008, p. 3).

Gezien verzoekster verklaarde dat Kutan haar laatste schuiloord was in de Russische Federatie, mocht de Commissaris-generaal uit verzoeksters in gebreke blijven aangrenzende dorpen of gemeenten van Kutan op te noemen, terecht besluiten, dat deze vaststelling haar geloofwaardigheid aantast.

3.10. De motivering vervolgt:

“Wat uw vluchtmotief betreft werden meerdere vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Zo bleek dat u bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal er geen melding van heeft gemaakt dat uw man werd beschuldigd van het leveren van wapens. U gaf daarentegen aan niet te weten waarvan uw man beschuldigd werd (vragenlijst CGVS p.2). Evenmin meldde u in deze vragenlijst dat u door de autoriteiten van medeplichtigheid werd beschuldigd en dat u ernstige mishandelingen had ondergaan tijdens uw driedaagse aanhouding.

Deze genoemde feiten maken nochtans de basis uit van uw relaas.

U werd geconfronteerd met de vraag waarom u over de beschuldigingen aan het adres van u en uw man andere verklaringen aflegde. U zei hierover dat u aanvankelijk bang was dit vertellen omdat u in België van wapenhandel vreesde beschuldigd te worden (CGVS p.16-17). U vervolgde dat u op aanraden van verschillende personen besloot dit nu toch te vertellen.

Deze verklaring is echter onvoldoende om dergelijk gedrag te vergoelijken. Het feit dat u bescherming aanvraagt bij de Belgische autoriteiten veronderstelt een vertrouwen dat wederzijds dient te zijn. Het verzwijgen van basisinformatie ressorteert hier niet onder.

Het is ook niet aannemelijk dat u in België vreesde te worden vervolgd omwille van verklaringen in het kader van uw asielrelaas over beschuldigingen aan het adres van u en uw man.”

3.11. De Raad stelt vast dat verzoekster dit deel van de motivering niet betwist. De Raad schaart zich er achter en maakt ze tot de zijne. De Raad benadrukt dat deze tegenstrijdige verklaringen van verzoekster betrekking hebben op kernelementen van haar asielrelaas, en derhalve bijdragen tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas.

3.12. De motivering stelt verder:

“Verder werd vastgesteld dat u geen enkel vervolgingsfeit exact kon dateren. Dit gaat op voor de verdwijning van uw echtgenoot, uw twee arrestaties en de poging tot arrestatie (CGVS p.9, 14-15).

Aangezien het om feiten gaat die een zeer grote impact zouden hebben gehad op uw leven en die relatief recent zijn is het onaannemelijk dat u deze niet precies in tijd kan plaatsen.

U gaf aan dat u niet goed in data bent (CGVS p.15) en geheugenstoornissen heeft (CGVS p.8). Hierover moet worden opgemerkt dat u deze stoornissen niet aan de hand van een medisch attest bevestigde en dat u er niettemin in slaagde om het telefoonnummer van uw man uit het hoofd te geven (CGVS p.9). Ook uit de rest van uw verklaringen blijkt evenmin dat u geheugenproblemen heeft.”

3.13. Verzoekster herhaalt dat zij geheugenproblemen heeft en voegt er aan toe dat de exacte data van de vervolgingsfeiten van ondergeschikt belang zijn ten opzichte van het bestaan van haar problemen in haar land van herkomst.

3.14. De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 3.6. voor wat verzoeksters beweerde geheugenproblemen betreft.

Situering van de problemen in de tijd is een wezenlijk deel van de verhaalde gebeurtenis zelf. Haar falen komt de geloofwaardigheid niet ten goede.

3.15. De motivering vervolgt:

“Aangaande de werkgever wist u daarbij onvoldoende te verduidelijken waarom deze niet geviseerd werd door de autoriteiten. Uw man werkte immers als chauffeur in opdracht van deze.

Het ligt dan ook in de lijn van de logica dat tegen de werkgever als eerste een onderzoek werd opgestart. Bovendien haalde u zelf aan dat u als een medeplichtige werd gezien omdat u vroeger ook in deze winkel heeft gewerkt (CGVS p.13).

U werd hiermee geconfronteerd en beweerde dat de werkgever een rijk man was en in die zin onschendbaar.

Deze verklaring volstaat, gegeven de ernst van de feiten en de vaststelling dat uw man en u wel vervolgd werden, niet."

3.16. Verzoekster beweert dat de werkgever van haar echtgenoot niet werd gevisieerd omdat hij omwille van zijn rijkdom en status boven de wet staat wat volgens haar blijkt uit het feit dat haar huis door deze persoon in beslag kon worden genomen buiten enige wettelijke procedure om.

3.17. De Raad hecht in redelijkheid geen geloof aan verzoeksters beweringen dat een rijk persoon zou ontsnappen aan vervolging van de autoriteiten in geval van verdenking van wapenlevering aan rebellen. De niet vervolging van de werkgever van verzoeksters echtgenoot betekent aldus een negatieve indicatie voor de beweerde vervolging van haar echtgenoot.

3.18. De motivering stelt verder:

"Aldus kan op basis van de hoger genoemde vaststellingen onvoldoende geloof worden gehecht aan uw vluchtmotief. Hieruit volgt tevens dat de door u geschetste omstandigheden waarin u uw woning verloor evenmin aannemelijk zijn."

3.19. Verzoekster verklaart dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar vermeende band met de rebellenbeweging. Zij verwijst hierbij naar het document "Russia's Dagestan: Conflict Causes" van de International Crisis Group.

De bestreden beslissing schendt volgens haar dan ook artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; zij voert ook aan dat de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid overschrijdt.

3.20. In acht genomen wat voorafgaat, besloot de Commissaris-generaal terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas; een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster maakt het de Belgische asieldiensten daarenboven onmogelijk haar werkelijke individuele situatie vóór haar komst naar België te achterhalen.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad is van oordeel dat de Commissaris-generaal terecht besloot in toepassing van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de voormelde wet van 15 december 1980, om verzoekster niet te erkennen als vluchteling.

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft ten slotte tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht haar verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

4.1. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, motiveert de bestreden beslissing dat:

"Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie

betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Dit alles maakt dat u er niet in geslaagd bent om [...] een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.”

4.2. Verzoekster stelt, onder verwijzing naar haar asielrelaas, dat zij een reëel risico loopt op het ondergaan van een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar haar land van herkomst. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing volgens haar artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 EVRM.

4.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad stelt vast dat verzoekster zich hiertoe louter steunt op haar asielrelaas; aangezien dit relaas ongeloofwaardig is, kan het niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad beschikt zelf verder over geen aanwijzingen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou rechtvaardigen.

5.1. De motivering van de bestreden beslissing stelt ten slotte over verzoeksters documenten dat:

“De documenten die door u werden aangebracht zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw huwelijksakte, uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw kinderen zijn daarbij onvoldoende om uw identiteit sluitend vast te stellen. Zij bieden daarnaast geen informatie over de problemen die door u werden aangehaald.

De twee medische attesten die door het plaatselijk ziekenhuis werden uitgereikt vermelden uw verwondingen maar laten in het midden wat de oorzaak ervan was.”

5.2. De Raad schaart zich achter deze motivering en maakte ze tot de zijne. Er wordt nog op gewezen dat de huwelijksakte en geboorteaktes die verzoekster bijbrengt, slechts fotokopieën betreffen waaraan om de reden hoger vermeld, geen bewijswaarde kan worden toegekend.

6. Aldus kan van verzoekster noch de status van vluchteling worden erkend, noch kan haar de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend.

Van de ingeroepen bevoegdheidsoverschrijding door de Commissaris-generaal is dan ook geen sprake.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 27 februari 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.